

[Peter Nielsen.]

måske lige undtaget SF's stilling til militærudgifterne. Skattelovene gives således ikke for at fastsætte den samlede skattebyrde, men for simpelt hen at få en retfærdig fordeling af den vedtagne skattebyrde mellem landets borgere, og en fordeling mellem direkte og indirekte skatter.

I går var hr. Niels Westerby inde på, at man vist også her skulle lave, jeg ved ikke, en eller anden form for grundlov om, hvor stor en procent der skulle være indirekte, og hvor meget der skulle være direkte skatter. Det kan man selvfølgelig heller ikke. Men det er dog værd at understrege, navnlig i momsdiskussionen, at hvor meget de indirekte og direkte skatter sammen skal indbringe, er noget, der fastsættes gennem de udgiftslove, som folketinget altså så nogenlunde enstemmigt har vedtaget.

Tilbage er der altså fordelingen. De penge, momsens indbringer, skal i hvert tilfælde ikke ind på anden måde, så det vil i virkeligheden betyde, at den ikke går ud over de direkte skatter. Men skattelovene i øvrigt skal så retfærdigt som muligt fordele skattebyrden mellem de forskellige indtægtsgupper, og at lægge loft for de største kan jeg ikke se der kan være nogen rimelighed og retfærdighed i. Vi beskatter ikke de største indtægter så hårdt her i landet i forhold til andre lande, at der er noget at beklage sig over. Det må jo være sådan, at man har skat efter evne; det er da ganske klart, at de, der har de store indtægter, også har den store skatteevne.

Ja, jeg vil meget gerne være venlig over for oppositionen og navnlig over for hr. Ninn-Hansen, men jeg kan altså ikke anbefale dette forslag. Hvad angår spørgsmålet om fradrag for kommuneskatter, så var det jo til behandling i går, og jeg kan henvise til mine bemærkninger ved den lejlighed.

Henry Christensen: I venstre er vi vel tilfredse med, at der bliver anledning til en drøftelse her i folketinget af principperne for indkomstbeskatningen, mere konkret af spørgsmålet om et loft i forbindelse med indkomstbeskatningen. Vi finder, at denne diskussion har megen mening i sammenhæng med, at man forsøger gen-

nemført en skattereform, som netop tilsigter at flytte en større del af beskatningen over på de indirekte afgifter, først og fremmest igennem momsen, og som også bygger på afskaffelse af fradragsretten, der hidtil har haft den virkning — uanset alle de ankepunkter, der i øvrigt rettes mod den — at den har sat en begrænsning for, hvor høj en indkomstbeskatning man kunne gennemføre.

Det forslag, det konservative folkeparti har stillet, indeholder forskellige led, og jeg skal ligesom ministeren og ordføreren for forslagsstillerne først gøre en bemærkning til det sidste led, nemlig spørgsmålet om formueskattens relation til afskaffelse af fradragsretten.

Her er det vel sådan, at finansministeren i det store og hele ved udskrivningslovforslaget har efterkommet de synspunkter, der ligger i det konservative forslag. I mit parti kunne vi dog godt ønske, at man var gået videre i en afvikling af formueskatten, eller at der dog i hvert fald under hensyn til den stedfundne prisudvikling havde fundet en ajourføring sted af de grænser, der gælder for formueskatten. Jeg synes, det var vigtigt også at få det med ind, således at vi ikke gennem den fortsatte inflation i virkeligheden øger beskatningen af den del af indkomsterne, der er sparet op, og som der er betalt skat af én gang før.

Så til selve spørgsmålet om problemerne med loftet. Her vil jeg gerne henvise til, at venstre under skattereformforhandlingerne i foråret fremlagde en skitse til, hvorledes vi tænkte os et skatteloft indført. Jeg kan her henvise til side 78 i bilaget til den i folketingsåret 1966-67 afgivne betænkning om kildeskatten. Denne skitse byggede på flere led. Den byggede på, at vi nu skulle nå frem til en virkelig enhedsskala, hvor grænserne skulle være reguleret i takt med indkomstudviklingen. Det svarer også til, hvad der stod i det radikale venstres oplæg. Dertil knyttede vi, at der måtte være et øverste loft, der var grænsen for, hvor meget det offentlige i direkte skatter til stat og kommune, folkepensionsbidrag m. v. kunne tage af den sidst tjente krone. En kombination af de to ting betyder ganske klart — og det beder jeg hr. Peter Nielsen betænke — at man derved har